

1

Tray

Den pátý • 5:19

„Hele, ty hajzlíku malej, máš pocit, že je to tady nějaké penzion, nebo co?“

Ten hlas zněl nevrle a hrubě. Takhle pozdě to mohl být policajt, někdo z ochranky nebo taky jenom vzteklý majitel. Ať už patřil hlas komukoli, Tray Stoufferová se pod vlhkou dekou ani nepohnula. Když se člověk nehýbá, tak lidé někdy zase odejdou. Přestane je to bavit.

Další kopanec – rychlý a tvrdý. Přímý zásah do břicha.

Tray chtěla zařvat, chytit útočníka za nohu a začít se bránit. Neudělala to. Ani teď se nepohnula.

„Já s tebou mluvím, sakra!“

Tenhle kopanec byl ještě prudší než předchozí a mířil do žeber.

Tray to nevydržela a hekla. Pak si přitáhla deku těsněji k tělu.

„Uvědomuješ si vůbec, jak mi ničíte kšefty, když se mi tady utáboříte? Děcka se vás bojí. A starší lidi vůbec nevylezou z baráku. Proč by měli cestou do obchodu překračovat takový svinstvo, jako jste vy.“

Takže majitel.

Tohle všechno už Tray slyšela.

„A víš, co v pět ráno dělám já, zatímco ty si tady chrníš a rozvaluješ se mi před vchodem? Mně právě skončila desetihodinová

směna v pekárně. A minulou noc jsem tam smrděl dvanáct hodin v kuchyni. Za deset hodin začínám znovu. A to všechno, abych si tady na to vydělal. Abych společnosti k něčemu byl. Vy se umíte akorát válet na ulici, parchanti líní! Najdi si práci! Vzpamatuj se!“

Pro čtrnáctiletou holku se žádná práce najít nedala. Alespoň ne legálně. Potřebovala by k ní mít souhlas rodičů, který nikdy mít nebude.

Tray se připravila na další kopanec.

Muž ale místo toho chytil deku, strhl ji z ní a odhodil ji stranou. Přistála v napůl roztáté sněhové břečce pod schody.

Tray se zachvěla a schoulila se do klubíčka, připravená na další kopanec.

„Ale né, ty seš holka, skoro ještě děcko,“ prohlásil muž hlasem, ze kterého úplně zmizel vztek. „Tak to promiň. Jak se jmenuješ?“

„Tracy,“ odpověděla. „Lidi mi většinou říkají Tray.“ V okamžiku, kdy jí slova vyklouzla z úst, jich hned zalitovala. Věděla, jak to dopadá, když s takovými lidmi mluví. Nejlepší bylo držet jazyk za zuby a předstírat, že je neviditelná.

Muž si klekl. V levé ruce se mu houpal papírový sáček. Nebyl starý, tak možná pětadvacet. Na sobě měl teplou bundu. Hnědé vlasy z velké části schoval pod námořnický modrou pletenou čepici. Hnědé oči. Obsah sáčku nádherně voněl.

Všiml si, že se na něj dívá. „Tray, já se jmenuju Emmitt. Máš hlad?“

Přikývla s vědomím, že i tohle je chyba. Jenomže měla *opravdu* hlad. Strašný.

Muž sáhl do sáčku a vytáhl malý bochník chleba. V chladném chicagském vzduchu z kůrky stoupala pára a Tray na okamžik zapomněla na ledový vítr vanoucí od jezera, který co chvíli nabral na síle a kvěle v ulicích.

Zakručelo jí v žaludku tak hlasitě, že to slyšeli oba.

Emmitt ulomil kus chleba a podal jí ho. Zhltna ho na dvakrát, ani se neobtěžovala moc kousat. Byl to asi ten nejlepší chleba, jaký kdy jedla.

„Chceš ještě?“

Tray přikývla, i když jí bylo jasné, že by neměla.